

pretiravam? Rekel bi, da ne; jaz vsaj ne morem najti drugega ključa takemu redu, po katerem so osnovani naslednji stavki v spisih najnovejše dobe, na pr.: In vse to zgodilo se je kakor po naključbi (namesto: In vse to se je zgodilo —). Med tem privalila se je strahovita (nam.: Med tem se je privalila strahovita —). Drugi dan zjutraj ločila sva se (namesto: Drugi dan zjutraj sva se ločila). On podal se je z mojim denarjem (nam.: On se je podal, ali pa: Podal se je —). Tačas srečal me je (nam.: Tačas me je srečal, ali pa: Srečal me je tačas). Na prvi pogled se komu dozdeva, da bile bi velike občine koristnejše od malih (nam.: da bi bile —). Ko dobili smo volku sled, udrli smo — (nam. ko smo dobili volku sled —). Bojimo se, da smejali bi se nam tujci (nam.: da bi se nam smejali, ali: da bi nam se smejali).

Tako čitamo čestokrat po časnikih in knjigah, česar nikdo ne more tajiti, a da tako ni prav niti narodno, marveč, da je tako pisanje, djalo bi, šepasto in švedrasto, to nas uči sluh, to nam priča narodni govor, to potrjuje knjiga hrvatsko-srbska.

V dokaz in zgled naj se prenese sem nekoliko stavkov iz Vukovih vzoritih knjig:

Ja se nadam, da će knjiga ova biti na neizkazanu korist narodu našemu. Iz evandjelija će narod poznati, kako je Hristos na ovaj svijet došao, šta je učio i kako je sa svijeta ovoga otišao; iz djela apostolskih poznaje, šta su apostoli, poslije Hrista radili i kako se zakon krišćanski po svijetu razprostranio; a iz poslanica apostolskih poznaje, čemu su apostoli učili, da bi se hrišćanski zakon bolje utvrdio. — Prvi ljudi bili su mnogo jači i duže su življeli od današnjih ljudi deset puta. Adam je življeo devet stotina i trideset godina, i kad je umro, imao je od Sitove loze devet koljena a od Kainove deset. Onda su i ostali ljudi tako dugo življeli; Noje je življeo devet stotina i petdeset godina. — Da je Adam od svijeta sinova svojih imao potomaka, bilo bi ih za života njegova toliko, koliko je danas roda ljudskoga (?) Ali dok su se tako ljudi umnožavali na zemlji, umnože se i zla i pakosti medju njima. Toda reče Gospod: Hoću da istrijem sa zemlje ljude, koje sam sam stvorio. — Poslije potopa življeo je Noje još trista i pedeset godina. Noje je bio posljednji, koji je toliko življeo. — Avraam je imao jednoga sina sa robinjom Agarom, po imenu Ismaila, koji mu se rodio, kad mu je bilo osamdeset i šest godina. Ovo je Ismail, od koga se rodilo dvanaest knezova, i od koga su ostali Turci i Arapi do danas. (Kon. prih.)

Naši dopisi.

V Gorici 23. jan. — Ker ste že, drage „Novice“, v predzadnjem listu javno povedale zvonarju g. Samassi, kar gré takemu nehvaležnemu naseljencu, naj Vam tudi jaz podam nekoliko gradiva, da se ne bo bralcem zdelo, kakor da bi bili le zato odbili njegovo ošabno reklamo, ker je hud sovražnik naroda našega, ampak ker tudi res slabo blago prodaja za drag denar. Na Sveti gori pri Gorici so mislili že dalje časa napraviti nove zvonove in cerkveno patronstvo se je po dolgem posvetovanji odločilo za g. Samasso, pri katerem so se zvonovi tudi naročili in sicer po prej določenem akordu (glasu). Gosp. Samassa jih vlije ter jih zaradi večje slave dá v Gorico peljati skoz vso Vipavsko dolino, češ, da bodo ljudje nad takim delom strmeli. Zvonovi se obesijo na Sveti gori in brž na to zapoje tukajšnji list „Glas“ gospodu Samassi slavo, češ, da takih zvonov bi noben zvonar razen Samasse ne mogel vlit. Ali komaj zapojó, že se pokaže ušesa strašno zbadajoč skupni glas (akord), tako, da je moral

gosp. Samassa tretji zvon nazaj vzeti ter ga prelit; to pot je naredil zvon ne slovesno po Vipavski dolini, marveč na tihem po železnici. Videmski zvonar, ki je prišel zvonove gledat, je pa rekel, da tudi véliki zvon, tehtajoč 64 centov, je slab, ima zabuhel in za težo previsok glas, da bi se bil ta glas, mnogo bolj jasen in močan, dal doseči z manjšo težo, tedaj bi zvon bil mnogo cenejši. Zvon na Šmarni gori nad Ljubljano, vlit v Hilcerjevi livarnici v Dunajskem Novem mestu (Wiener-Neustadt), katerega sem pri priliki slišal, je mnogo mogočnejši in kakor se mi je pravilo, tudi za 8 gold. cent cenejši od onega na Sveti gori. Tudi od drugih krajev sem slišal, da so ljudje z novejšimi zvonovi Samassevimi jako nezadovoljni ter so mu jih deloma že nazaj poslali. Gospod Samassa namreč porabi preveč metala za glas, ki bi se dal, ako bi g. Samassa to razumel, z mnogo manjšo težo doseči, toraj ni bil zvon za kakih par sto goldinarjev cenejši. Pri vsem tem pa je mož še hud liberalec, nasprotnik narodne stranke in duhovščine ter glaven steber Ljubljanskega nemčurstva! Prav ste toraj zadeli, ko ste ga opisali, kakoršen je! Če si bodo Slovenci svoje zvonove naročevali drugod, na pr. pri gori omenjenem Hilcerju, bodo ne le dobivali boljše in cenejše blago, marveč tudi ne bodo podpirali človeka, ki je najhujši nasprotnik njihov. Ako bi bili zvonovi na Sveti gori vlit pri Hilcerju, prepričani smo, da bi bil njihov glas čistejši, jasnejši in močnejši in prihranjenih bi bilo morda več tisuč goldinarjev. Sploh so se strokovnjaki čudili, kako da je mogel gosp. Samassa tako delo, kakor so bili prvi zvonovi za Sveto goro, iz rok dati. — To naj bo pisano župnikom in cerkvenim predstojništvom za nauk, da se vedó po tem ravnati.

Iz Gorice 31. jan. — Tedaj ste nam dr. Costa - o res pokopali! Mi se ne moremo pomiriti — senzacija je nepopisljiva; zdi se nam, da ne more biti res, da je vrli Etbin umrl — tako nenadoma umrl. To je udarec, da mu jih je malo enakih. Poprej propad pri volitvah — zdaj še smrt tacega veljaka! Po drugi strani spet — —. Ne, ne smem grebsti po naših ranah. — Druzega ne morem spraviti danes iz peresa.

S Tominskega 28. jan. — Izmoledovali so nam naši poslanci Predelske železnice ne še, pač pa 8000 gold. a. v. v podporo ljudskim šolam na Goriškem. Pa kaj je storila vlada? Dala je denar s pogojem, da se ga porabi polovica za šolske učne pomočke, druga polovica pa za — germanizovanje naše dežele! — V vseh šolah na kmetih se ima učiti nemščina in plačeval se bode učiteljem trud pri tem poduku s omenjenimi vladinimi groši. In temu pravijo tam gori v Beču „ljudske šole podpirati“. — Oče Lavrič, kaj menite kaj Vi?

Iz spodnjega Štajarskega 31. jan. — Kakor blisk iz jasnega neba nas je stresla vest, da je umrl dr. Costa! Je li to mogoče? si prašamo in prašamo — al mrtvaški list narodnih društev Ljubljanskih nam kaže, da je bridka istina, česar nočemo verjeti. Tedaj od trójice prvih naših boriteljev za pravice naroda slovenskega počivata zdaj že v grobu dr. Toman in dr. Costa — — ostal nam je le še dr. Jan. Bleiweis, naš najstarejši steber!! Ogledujemo se okoli in potrtega srca vprašujemo, kdo bode mu nadomestil zgubljena dva sodelovalca na trnjevem polji narodnosti naše? Bog nam pomagaj!

Iz Notranjskega. (Glas našej diki dr. Etbinu Costi.) Preblagi naš Etbin prerano, prerano si naš zapustil! Tvoja goreča ljubezen, Tvoja nevtrudljiva skrb za blagor Tvojega od Tebe srčno ljubljenega naroda, so krive Tvoje nam prerane smrti. Tvoje zasluge, katere si se na strani našega ljubega očeta dr. Janeza Bleiweisa

in nepozabljivega dr. Lovro Toman-a, Tvojih dveh zvestih prijateljev, za narod slovenski v kratkih letih priboril, so neprecenljive in nam nepozabljive.

Mi smo bili vselej ponosni, ko smo Te namreč petkrat za svojega zaupnega moža neustrašeno, enoglasno izvolili.

Preblagi Etbin! kot verni sin matere katoliške cerkve, kot neomahljivi, neustrašeni domoljub in kot zvesti Avstrijan, si moral britka obrekovanja prenašati, katera so se pa nad Tvojo neomadežvano, rodoljubnostjo kot valovi morja na trdnej vekovitej skali razbijali. Vse to in pregrehe Tvojih narodnih bratov, čez katere naj plajšč pozabljivosti pade, so krive Tvoje nam prerane smrti!

Preblagi, ljubeznjivi, zvesti in neomadeževani rodoljubni brat, bodi Ti zemljica lahka!

Notranjci.

Iz Vremske fare 30. pros. — Danes smo tukaj izročili materi zemlji truplo častitega g. župnika Lovro Rudolfa, ki je za vodenico 28. dne t. m., previden s sv. zakramenti za umirajoče, v Gospodu zaspal. Rojeni 8. avgusta 1815 v fari sv. Vida nad Cerknico, l. 1841 v duhovski stan posvečeni so bili poslednja leta celih 18 let dušni vodja te fare, v pravem pomenu besede delavec radodarni in skoro da še preveč usmiljen v vinogradu Gospodovem in pravi oče revežev, česar je tudi njih pogreb sijajno pričal, kajti zbralo se je 12 duhovnov in lepo število družega sveta, ki so pokojnemu poslednjo čast skazali. Gospod, daj mu večni mir in pokoj!

Iz Št. Janža na Delenskem 1. sveč. (*Javna zahvala.*) Podpisani je prejel od sl. c. kr. kmetijske družbe v Ljubljani enega ovna in eno ovco jezerskega plemena in srčno zahvaljujoč se sl. c. k. kmetijski družbi za ta lepi dar, gorko priporoča vsem svojim rojakom to družbo, katere edini namen je, povzdigniti naše kmetijstvo na višjo stopnjo blagostanja, kakor je bila ona, na kateri je stalo do sedaj.

Ignacij Repše,
posestnik.

Iz Šmartna pri Kranji 30. pros. — Če dandanašnji pri ljudéh ne velja več „mož beseda“, tedaj velja protest od 12. dne t. m. zoper volitev v trgovinsko zbornico v Ljubljano volilni komisiji poslani le za naji, in za to podpisana občinska svetovalca prekličeta oni protest v celoti njegovi.

Anton Golob.

Šimen Sušnik.

Iz Bizavika pod Ljubljano 1. svečana. (*Zahvala in prošnja.*) Srčno se zahvaljujemo našemu gosp. dr. Jan. Bleiweisu, da so se unidan s svojo rodovino pripekljali k nam, gledat, kje bomo ustanovili čitalnico našo, in se z gosp. sinom svojim vpisali za prva naša uda; — lepa zahvala tudi naši sestrici v Št. Vidu nad Ljubljano, da nam je posodila svoja pravila, po katerih smo osnovali svoja; hvala pa tudi okrajnemu glavarstvu, da po visoki vladi potrjena pravila nam je kmalu v roke dalo. Zdaj le želimo veliko udov, ki naš dobri namen podpirajo; z veseljem naznamo, da iz Ljubljane se je že vpisalo več častitih gospodov. Pričakujemo pa posebno od več strani Dobrujske občine pri-top k čitalnici, ko jim za par grošev vsake kvatre bode dajala lepega in čednega berila za poduk in kratek čas. In v imé vsega tega pravimo: Bog daj srečo!

Iz Ljubljane. (*Slovesna „beseda“ na čast Vodniku*) na svečnice večer je bila ob enem slovesen spomin na dr. Costo. Naj povemo, kako se je vršila.

Ko je naš krepki možki zbor pod vodstvom gosp. Stöckl-na vpel Nedvedovo „himno Vodniku“, govorí izvrstni naš gosp. Fr. Šmíd spomenico Okiškega na Vodnika zloženo, tako-le se glasečo:

Tužna b'la je domovina,
Pokrivala gosta tmina
Čez in čez po njej goró in plan;
V megli skrit bil vrh Triglava,
Mem Vršaca bistra Sava
Tiho tekla je na južno stran.

Solnce je drugod sijalo,
Nam pa za oblaki stalo,
Segal ni v domovje blagi žar.
Drugi so pomlad imeli,
Srečni glasne pesmi péli;
Tukaj bil neznan je rajski dar.

Ni duhtelo lepo cvetje,
Čulo ni se mično petje,
Ker je molčal glas krilatih trum.
Slavna lipa ni zelena —
Bila čisto zapuščena,
Ni razlegal veselíc se šum.

Potnik tod otožen tava,
Pot zarašča mu goščava,
Nič prijetnega več tukaj ni.
Pusto, prazno je stvarjenje,
Mrtvo skoraj vse življenje;
Kaj bo, ako se ne spremeni?

Pevske bóginje z višine,
Ktere ne trpijo tmíne,
Vidijo Slovenje črno noč;
Torej pevca ji zbudijo,
Liro dično podelijo —
Ž njo mu dajo rajskih glasov moč.

Pevce z liro vnet odide:
Ves otožen je, ko pride
Na slovenski zapuščeni svet.
Vbira strune miloglasne,
Rod budí, ko pesmi krasne
Na pokrajnah naših jame pet':

„Kdo s tako temoto
Je tebe obdal,
Ki kdaj se te Grek in
Latince je bal?“

„Pokaži se solnce
Ž nebeških višav,
Da v novi lepoti
Stal bode Triglav.“

„Ustani, dežela
Premila, moj dom!
Nebeške zaklade
Pokazal ti bom.“

„Presrečne spomladi
Napoči naj čas,
Veselega petja
Razlegaj se glas.“

„Dva sedem sto solncev
Zarašča te mah,
Ognalo bo cvetje,
Potrebi le prah!“

„Na kviško! izbudi
Se dragi moj rod,
Da slave prihodnje
Obhajal boš god!“

Še se razlega mogočno donenje,
Ko že razvija se novo življenje:
Zárije plamen na hip zaigrá,
Solnce Slovenije tmíno prežene,
Žarke po zemlji razsiplje rumene;
S čuti presladkimi srca navdá
Zali razgled na goré in v doline,
Ktere prečudna bliščoba prešine.

Belih snežnikov migljá lesketanje,
V jeku prijaznem dviguje se na-je
Glasno šumenje posavskih valov.
Cvet pomladanski bliščí se v nižavah,
Nježno zelenje po logih, dobravah:
„Zarod poganja, preroben, vés nov!“
Pevčeve strune še vedno donijo,
Z milim soglasjem Slovence budijo.

To je zbudilo slovenske sinove,
Gledat prihajajo jasniše dneve,
Petje še lepše na novo doni:
Don se visoko do neba dviguje,
In po širokem na zemlji se čuje,
Srca povzdiga, in sladko meči! —
Pevce buditelj strmečim se skrije:
Žar prerojenja pa vedno še sije! —

* * *

Taka slovenskega Orfeja strune
Čuda so delale. — Sladko presune,
Društvo preslavno! nam srca ta glas.
Pevca buditelja vredno častimo,
V logu domačem se zdaj veselimo,
Dokler nastopi nam lepši še čas!
Vodnik! za god ti zdaj kličemo slavo
Tebi, ki pot si pokazal nam pravo!

Ko se je tiskana ta poezija razdelila med zbrane ude in goste, med katerimi smo z veseljem videli slovenske možé Bizaviške čitalnice, stopi gosp. dr. Janez Bleiweis z veliko knjigo v roci na oder, — slovesna tihota nastane, — in govori blizo tako le:

„Nemila smrt je vrinila v program današnje naše svečanosti točko, na katero še pred malo dnevi nihče ni mislil.

In ta bitka dogodka je vzrok, da stopim, častita skupščina! zdaj potrtega srca pred Vas s klicem:

našega dr. Coste ni več!

V kratkih teh besedah leži izraz cele težnje neizmerne nesreče, ki je 28. dne t. m. zadela narod naš.

Popisovati Vam, kaj nam je bil Costa, popisovati Vam, kaj smo zgubili z njim, ni namen govora mojega in vsaj tudi ni treba Vam, ki z menoj vred čutite nedomestljivo to zgubo.

Moj namen nocoj je dvojni drug:

Prvi je ta, da se pristrčno zahvaljujem vsem, ki so povelicali spreved ljubljence našega na pokopališče. — spreved, kakoršnega Ljubljana ni še doživela „37. let spremljam mrliča k sv. Krištofu — mi je rekel prečastiti stolni dekan — a takega pogreba nisem videl.“ Prihiteli so iz mest in kmetov, od blizo in dalječ rodoljubi zadnjo čast skazat mnogozaslužnemu boritelju za blagor in čast domovine naše. Dobro je delo srcu našemu videti, kako narod spremlja narodne može k grobu.

Sprejmite tedaj pristrčno zahvalo vsi, ki ste kakor koli udeležili se sijajnega spreveda, in poročajte to tudi vsem drugim, ki jih zdaj ni tukaj.

Drugi namen pa, da sem stopil nocoj pred Vas, je ta, da Vam razložim, zakaj da, ko nam srce še krvavi presilnega udarca, ni čitalnica opustila svečanosti nocojšanje na spomin Vodniku.

Večina čitalničnega odbora bila je te misli, da svečanost na spomin Vodniku, katere se je dr. Costa vsa leta navdušeno udeleževal, ne žali pištete do rajnega. In ta misel bila je tudi moja misel, spomnivši se, da prvo delo na polji narodnega slovstva, s katerim je dr. Costa stopil pred svet, bila je knjiga Vodniku na čast pod naslovom „Vodnikov spomenik“ (Vodnik-Album), ki jo je na svetlo dal leta 1859. To knjigo sem dobil iz zapuščine Costove, in ker njemu ni dano več, osebno slaviti Vodnikov 117. rojstni dan, sem prepričan, da v njegovem duhu, v duhu vselej zvestega mi prijatelja, čegar misli sem v vsem dobro poznal, pravo storim, ako pismo to njegovo položim pred znamenje Vodnikovo ter iz globočine srca kličem: Slava Vodniku! Slava Costi! Večna jima slava!! — —

Po teh govornikovih besedah zadonijo navdušeni slava-klici po dvorani in marsikateremu in masikateri ulile so se solze v oči, — dr. Bleiweis pa podá lično vezano Costovo knjigo odborniku g. Dreniku, da jo položi v oprsje Vodnikovo.

Tako je narodna čitalnica naša ob enem Vodnika slavila in Costo. —

Ostalo drugo iz te slovesne „besede“ povemo prihodnjič.

— Kako zelo je presunila nenadna smrt dr. Coste tudi vnanji svet, kaže nam med drugim topli glas po ranjcem v Dunajskem časniku „Vaterland“, — telegram župana Vončine iz Zagreba, ki dr. Bleiweisu poroča, da zastop glavnega Hrvaškega mesta Zagreba je v skupščini 30. januarija izjavil bratinskemu narodu slovenskemu iskreno obžalovanje nad gubitkom toliko odličnega njegovega sina Etbina Coste; telegram dr. Račkega, predsednika akademije jugoslovenske, ki Matici naši izrazuje žalovanje o veliki zgubi za Matico slovensko in narod slovenski v osebi izglednega dr. Coste, — pismo grofa Hohenwarta dr. Bleiweisu, v katerem poleg tega, da je grof Barbo že v svojem pismu gospej Šolmajerjevi, sestri ranjega, izrazil globoko čutje vseh prijateljev njegovih v državnem zboru, še posebno miluje dr. Bleiweisa, da je zgubil svojega najzvestejšega prijatelja in najizvrstnejšega pomočnika na današnjem trnjevem polji političnem, ki bi bil v iskrenem svojem domoljubju in po nevtrudljivi delavnosti svoji še veliko veliko koristil federalistični stranki Avstrijski. — To vse pač glasno spričuje neizmerno zgubo, ki jo obžalujemo v smrti dr. Coste, ki ga bomo pogrešali na vse strani.

— (Iz seje družbe kmetijske), ki je bila 2. dne tega meseca, v kateri se je vpričo gospodov zastopnikov c. k. deželne vlade in deželne odbora razdelila subvencija državna 1000 gold. na pomoč sadje- in vinoreji itd., omenimo danes le to, da je družbe predsednik baron Wurzbach z besedo, ki je vsem pričujočim globoko v srce segla, obžaloval veliko zgubo, ki je zadela vso deželo našo in še posebno tudi družbo kmetijsko s smrtjo za domovino našo mnogozaslužnega dr. Coste; zato predlaga, naj odbor predlaga odboru Matičnemu, da združena delata na to, da se dr. Costi postavi dostojin spominek na grobu. Gosp. dr. Bleiweis se solznega očesa zahvaluje za srčno sočutje in blago misel baronu Wurzbachu, kateri zahvali vsi pričujoči odborniki ginjenega srca pritrdijo; gosp. Peter Kozler, odbornik družbe kmetijske in podpredsednik Matice slovenske, pa še zagotavlja, da obravnavo hvale vrednega predloga barona Wurzbachovega predloži še ta teden odboru Matičnemu.

— (Iz seje deželne odbora 30. januarija). Gosp. deželni glavar prične sejo z ogovorom odbornikov v spomin ranjcemu odborniku dr. E. H. Costi, v katerem povdarja njegove odlične poslanske zmožnosti in odborniške zasluge, ki jih bode odbor pri mnogih prilikah težko pogrešal. — Po tem se je vzel na znanje dopis deželne predsedstva, da je v zadnjem deželnem zboru po vladnem predlogu sprejeta deželna postava o brambi poljščine zadobila cesarjevo potrjenje. — V izpraznjene službe paznikov v deželni prisilni delalnici so bili sprejeti 1) v službo paznikov I. reda z letno plačo 360 gold. in z deputati: Silvester Oblak, sedanji paznik I. reda z letno plačo 360 gold. brez deputatov, in Karol Kristan, sedanji paznik II. reda; 2) v službo paznikov I. reda z letno plačo 360 gold. brez deputatov: paznika II. reda Andrej Ahčan in Anton Kumer; 3) v izpraznjene službe II. reda z letno plačo 300 gold. in z deputati so bili pa sprejeti pomočni pazniki Martin Hiti in France in Karl Lavrič. — Pismo sl. ministerstva za

kmetijstvo, v katerem se naši deželi obeta 20.000—30.000 gold. podpore iz državne blagajnice za kup posestva za kmetijsko šolo na Dolenjskem in vsako leto 2400 gold. podpore — vzelo se je na znanje in sklenilo, da se popraša še posestnik grajščine Raka za ceno, za katero bi to grajščino deželi v šolske namene prodal in pod katerimi pogoji. — Novozistemizirana služba sluge pri deželnem muzeju z letno plačo 300 gold. podelila se je Ferd. Šulcu. — Zarad oddaje izpraznjene Schellenburgove štipendije za vdove vojaških častnikov stavil se je dotični predlog. — Sklenilo se je, da se v podporo po toči poškodovanim Dolenjcem izplača iz dežel. zaklada 500 gold. c. kr. okrajnemu glavarstvu v Novem mestu o razdelitev. —

— (Delničarjem banke „Slovenije“!) Z naznanilom od 16. novembra 1874 je bil odločen zadnji obrok za prvo 15% vplačilo od občnega zbora določenega delniškega doplačila. Več delničarjev pa še ni doplačalo. Opravilni svet je sicer po §. 7 pravil in vsled §. 221 k. p. opravičen, tem delničarjem njih vdeležimo pravico ko zapadeno naznaniti, vendar pa se ne šteje k temu zavezanega, toraj je bilo v seji 3. dne t. m. sklenjeno, da naj se tem delničarjem konečni obrok za prvo vplačilo še pridoljša do konca februarja tega leta, s pristavkom pa, da po tem priteklem sklepnem obroku se bode brez prizanašanja zapadenje pravice izreklo tistim, kateri ne bodo doplačali.

Za tiste delničarje, ki so prvi oddelek po 15 gold. na medčasni delnični list izplačala, za drugi 20. decembra 1874 iztekli obrok v enakem znesku pa so s plačilom zastali se primoroma po §. 221 k. p. drugi obrok za velačanje določi do 4. februarja tega leta.

Vsled sklepa opravnega sveta 3. januarja t. l. se 1. januarja t. l. izplačljivi kupon ne izplačuje.

Vodstvo.

— (Katoliška družba) naznanja, da se bode za ranjkega njenega podpredsednika gosp. dr. Costo v četrtek ob 10. uri, v nunski cerkvi slovesno darovala mrtvaška sv. maša, k kateri vabi vljudno ude in druge znanke. Dr. E. H. Costa je neprestrašeno pospeševal katoliško reč z besedo in z djanjem v hudih časih. Papež Pij IX. so, poklonivši mu red sv. Gregorija, častno pripoznali njegove zasluge. Da bi pripoznal jih tudi Gospod Bog, ter duši njegovi dodelil večni mir in pokoj, prositi hočemo domoljubi vsi — zlasti o tej priliki.

— (Vsa borba za volitve v zbornico kupčijsko) po postavi od teta 1868 je pri kraji! Vse pritožbe, vsi dokazi, kako so rogovili beriči in drugi strežaji okrajnih glavarstev pri raznašanji volilnih listov, — vsa interpelacija grofa Hohenwarta s 42 družniki v državnem zboru: vse to tedaj ni nič!! — 28. jan. je dobil gosp. Horak od c. k. deželnega predsedstva sledeči odgovor: „Njegova eksclenca gospod kupčijski minister po dopisu od 24. jan. ni vslišal pritožbe, ki ste jo Vi in več Vaših sodružnikov vložili zoper postopanje o volitvah za Ljubljansko zbornico.“ — Taka rešitev tolikih upravičenih pritožeb ne potrebuje nobenega komentara; svet sam lahko sodi. Nam se ne ljubi danes več govoriti o tej pravdi, in vzamemo v roko raji — pravdo Ofenheimovo na Dunaji, ki svetu luč prižiga za razjasnilo Nestrojeve pesmi: „Die Welt steht auf tan Fall mehr lang“!

— (Zahvala.) Red spreveda ranjcega g. dr. E. H. H. Coste vršil se je skozi in skozi izvrstno; zato izrekam srčno zahvalo vsem gosp. aranžerjem in med njimi zlasti gosp. F. Doberletu, ki je z velikim trudom in popolnoma nesebično vse tako izvrstno pripra-

vil, da se je sprevod veliki slovesnosti primerno brez najmanjše spotike izvršil. Toraj še enkrat presrečno hvalo g. Doberletu!

Za sprevodni odbor:

Dr. Janez Bleiweis.

— (Pobirki iz časnikov. — „Laib. Tagblatt“ in deželni tajnik Kreč.) „Laib. Tagblatt“ — list, ki obéra in napada vsakega, komur je domača stvar sveta, komur je obstanek in napredek slovenskega naroda pri srcu, se je poslednji čas vsedel na deželnega tajnika Kreča — edino zbog tega, ker je naroden. — 16. januarja t. l. je g. Kreč stal v „Laibacher Tagblatt“ kot „Musterbild eines öffentlichen Beamten im national-herfahen Sinne“ zarad tega, ker je Silvestrovi večer pri požaru v Krojaški ulici rekel, naj se gledalcem požara po domače reče, da se imajo umakniti. O tem so „Novice“ v 3. listu 20. januarja t. l. govorile, toraj se v to reč več ne spuščamo. — V št. 22. od 28. januarja t. l. pa „Tagblatt“ g. Kreča opisuje v dopisu iz Bleda (Veldeš 23. Jänner) kot „feiner Gast“ v nekem „von der „Novice“ als Brutstätte der ärgsten „Nemškutarija“ verlästerten Speisesalon“. — Od verjetne strani smo slišali, da omenjeni dopis ni prišel iz Bleda, marveč, da se je izlegel v Ljubljani od „Tagblatt-ove četvorice“. — „Tagblatt-ove“ korespondencije glavni obseg je ta, da se je baje g. Kreč jezil nad nemškim natakarnjem v slovenskem Bledu, — ker pa „Tagblatt“ ne pové časa te dogodbe, mu povemo mi, da je bil Kreč zadnjikrat 9. julija l. 1871. v Bledu, pripeljal se je po železnici iz Ljubljane do Lesec, od tū se je peljal z g. H. v Bled, obedoval je pri Petranki „table d' hôte“ ter se je s sogosti prav dobro zabaval. — Po obedu bila je vožnja po jezeru, potem izlet na grad. Vrnivši se iz grada med 5. in 6. uro šel je v gostilno Malnerjevo (pa ne v „Speisesalon“, ampak pred hišo) pit maslic piva, jedel ni nič, če prav „Tagblatt“ pravi „daß er sich Speise und Trank sehr wohl schmecken ließ“ (da mu je jed in pijača vrlo iz pod rok šla). Nazoče goste preštel bil bi lahko na prste ene roke. Priznati pa se mora, da je stregel natakarn, ki je na slovenski ogovor rekel „ich verstehe nichts frainerisch“. — Je li bilo mar to ekscesivno, ako je g. Kreč (v nemškem jeziku) natakarnja z začudenjem vprašal, kako more nevesč slovenskega jezika v slovenskem kraju shajati. Bi se li n. pr. v gostilni v Gmundnu ne čudil vsak nemški gost natakarnju brez znanja nemščine? — Od „Donnernde slovenische Strafpredigt“ ni bilo ne duha ne sluba, kakor tudi ne od „gefährliche Dimensionen der Aufregung des Biedermannes der „Novice“. — Po maslici piva šel je „Tagblattov“ ljubljeneč peš v Lesce, ter se z večernim vlakom odpeljal v Ljubljano. — Mi pravimo „Tagblattov“ ljubljeneč zaradi tega, ker po naših mislih ni nobenega boljšega priporočila za narodnjaka, nego, da ga „Tagblatt“ po svojem znanem načinu ljubkuje; skromna osoba deželnega tajnika bi ne bila nikdar tolike pozornosti med narodom na se obrnila, ako bi ne bil „Tagblatt“ začel zanj reklame delati. — Od druge strani pa je zdaj tudi konstatirano, da ima „Tagblatt“ svoje skrivno gardo po deželi razpostavljeno, katera mu je na pomoč „v boju za blagor in napredek naše domovine“ (im Kampfe für das Wohl und den Fortschritt unseres Heimatlandes). — Ker „Tagblatt“ odlične slovenske narodnjake tako ljubkuje, naj nam nikdo ne zameri, da mu mi tega ljubkanja nekoliko povrnemo, ter stavimo

prošnjo

na naše prijatelje v Gorici, da nam blagovolé poročati, zakaj je odgovorni vrednik „Laibacher Taglatta“ g. Franc Spitaler v Gorici službo popustiti moral.